

הוער העובד משה משיח:

אורות
הכרך

הוא עדיין עובד

אפיית בורקאס

בולגריים היא תחום התמחותו של משה בהווה. לאחר שהשתחרר מהצבא פתח מאפיה קטנה בדרומה של תל-אביב, שממנה הוא מוציא את לחמו.

אביו, שעבד כסבל בנמל יפו, נותר ללא תעסוקה, ומשה התבקש לחזור הביתה לעזור בפרנסת המיטפת. הנער בן ה-15 לא חשב פעמיים. הוא עזב בית חם ובטוח, וחזר לשכונת-שפירא, שבה עתידו היה תלוי ועומד. הוא לא נרתע מהקשיים העצומים שנערמו לפניו כנער צעיר וחסרי-כל, משוכח בסבלה של אימו. לא יכול היה לעמוד מנגד. אז חלם משה על היום שבו יתגיס לצבא ואמר: "לחילהאוויר? להיל-הים? לא, תודה, אצטרף ליחידת טאנקים!" וכך בדיוק עשה.

קפיצה למים עמוקים

משה התגייס לשיריון, וכמו כל דבר שעסק בו, גם לצבא הוא נתן את כל נשמתו. הוא החל כשיריונאי פשוט, המשיך כמפקד טאנק, ושירת בצבא-הקבע כרס"ר בגייסות השיריון. "אני בנוי לצבא. זה השטח שלי." כאן מותר להפגין פטריוטיות, ומוזר יש לו בכמויות גדולות. משה, גבר נאה שמאז ומתמיד היה מוקף בכחורות, הכיר את רחל אשתו בשכונה. היא היתה כבת 17 כשנישאו. על משה, שהיה בן 24, כבר לחצו החברה כי יתחתן. וכשמעו שהוא יוצא קבוע עם רחל, הבטיחו לו חתונה בגדוד.

תת-אלוף שאול גיבעולי, שהיה בזמנו המג"ד שלו, היה ער לחוש האחריות של משה וידע כי זה לא יתחתן אם לא יוכל להבטיח לאשתו חיימישפחה גאותים. לאחר ששוחח איתו, הציע לו לעבור לשרת בגייס. כדי שיוכל לצאת ערב ערב הביתה.

תוך שנה מצא עצמו משה נשוי ואב לבתו הראשונה, כוכבה, כשהוא עדיין מתגורר בשכונת-שפירא. ואז החלו צרות המחשבות על עניבת השירות. אט אט החלה מקננת בליבו התחושה ש"לגמור את החיים כרס"ר בצבא זה לא זה". לקורס קצינים כבר היה מאוחר מדי לצאת, כי זה חייב שהות של חצי שנה מחוץ לבית, וכבעל-מישפחה לא יכול היה להרשות לעצמו. ושוב, כשהחליט, אי-אפשר היה להזיז אותו מדעתו.

זו היתה הפעם השלישית שמשה עזב אונייה בטוחה וקפץ למים העמוקים. זה היה בשנת 1967, והימים היו ימי מיתון. "המצב היה כל-כך קשה, עד כי לא היה חסר הרבה שאחזור לצבא על ארבע." בדרך כלשהי הצליח משה להתגבר, ויחד עם בעלה של אחותו, לבנה, הוא פתח מאפיה קטנה בבורקס, בקרית-שלום הסמוכה. תוך זמן לא רב עברה המישפחה כולה להתגורר שם, מעל המאפיה. משה, שאינו חש טיפוק מעבודתו הנוכחית, נזכר עדיין בחייו כאיש-צבא בצביטת-לב. אך הוא מנחם את עצמו: "מצד שני, גידלתי מישפחה".

אולם למשה, היו עוד הזדמנויות רבות לשרת בצבא. גם בימי המילואים הרבים וגם במילחמות. את מיבצעה של יחידתו במילחמת יום-הכיפורים אינו יכול לפרס, אך בעיקבות מעשיו בה קיבל משה דרגת-קצונה ללא קורס קצינים.

לחופי-לארץ נסע הזוג פעם אחת. היה זה לאחר הולדת בנו השלישי, אבי, שלוקה במום בכפות ידיו כתוצאה מן הלידה. אז, בנחישות-דעת, אסף משה את כל הסכונותיו וכספי הפיצויים של אשתו מעבודתה הקודמת, ויחד נסעו לאירופה, לנוח. "זו היתה הפעם היחידה שנסענו", ולולא המשבר שפקד אותם בעיקבות הלידה, גם לזה לא היו מגיעים. היום כאילו הגיע משה אל המנוחה ואל הנחלה. לפני כארבע שנים רכש דירה בבת-יים, וגם מכונית ער-מדת לרשות בני הזוג. "קצת טרנטה, אבל לא גורא." על בתו כוכי, שהיא היום בת גילו לפני 25 שנה, לוחץ משה כי תגיע רחוק ממנו. הוא עוקב בשבע עיניים אחר לימודיה, ואינו מגיח לה להיכשל. היא חייבת להצליח. את טעמו של הכישלון מכיר משה היטב.

אבא

גאה לשלושה ילדים. כשעזב את הצבא החליט להקדיש את רוב זמנו למישפחה. בתמונה עם אשתו ושני בניו הצעירים, יוסי ואבי.

משה משיח היה בסיוור רגיל עם הקומנדקר כשנכנס לתחומי הגשר של נחל הבשור, ליד צאלים שבנגב. אך תוך שניות אירע האסון. גל מים אדיר עלה, התרומם ושטף את הגשר. ההמשך היה בלתי-נמנע. הקומנדקר על יושביו נגרף בוואדי בזרם האיתן, שסחף אותם למרחק של כ-40 מטר, ואז נעצר. המים החלו לעלות אט אט, הגיעו עד לגובה המושבים וכמו באורח פלא, נעצרו. משה התעשת במהירות, ולאחר שנוכח כי כולם איתו, הסביר לחבריו כי עתה יש להכות לעזרה, שבוואדי לא תאחר להגיע.

"החברה הבינו אותי, אך איש המילואים מביניהם, שהיה בעל מישפחה סירב להשתכנע. הוא ממש השתגע. התחיל להתפלל והכניס את כולם לפאניקה." משה, המעיד על עצמו כי הוא ביצועיסט הסריתקנה, לא חשב הרבה. קפץ אל תוך נחשולי המים הסוערים, והחל שוחה כשאורות הקיבוץ שניצנצו מרחוק כיוונו את דרכו. "כעבור שעה חולצו החברה בהליקופטר".

מעשה יוצא-דופן זה אופייני ביותר למשה. חמש שנים קודם לכן, כשהיה בן 15, הוא השליך עצמו, בנסיונות דומות, למי החיים הסוערים.

אז הוא היה תניך חברת-הנוער בקיבוץ עברון, שליד נהריה. משה, נער עולה מבולגריה, גדל בשכונת-שפירא שבדרום תל-אביב, בתנאי חיים קשים מנושא. כשבגר הפציר באביו ללא הרף שישלח אותו להתחנך בקיבוץ. משה נעתר לבסוף, והסכים לנסיעה, לא היה קץ לשימתו של הנער. את 14 החודשים שבילה משה בקיבוץ, לא ישכח לעולם. שם הרגיש מוגן כבחממה, כשלפחות הזנתו והלבשתו היו בטוחים, אולם למשה הספיס מיכתב אהד מאימו, כדי לוותר על הכל. היה זה מיכתב שקרא לעזרה.

הרס"ר והאלוף

הנכנס דויד ("דדו") אלעזר ז"ל, לידו המפקד היוצא מ"ר ישראל סל, שהתפרסם אחר-כך כמפתח טנק המרכבה. משה המוכר כחביב ונוח בחייו האזרחיים, נח" שב בצבא כרס"ר נוקשה וקפדן, כשהכל יוראים ממנו.